

AYFER TUNÇ

KURU KIZ

ROMAN

♥ can
çağdaş

AYFER TUNÇ
KURU KIZ

Can ağdaş

Kuru Kız, Ayfer Tunç

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 50 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa evikdoğan

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: İmak Ofset Basım Yayın Tic. ve San. Ltd. Şti.

Akçaburgaz Mah.137.Sokak No:12

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 45523

ISBN 978-975-07-6009-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAğITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AYFER TUNÇ
KURU KIZ

ROMAN

♥can

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005

Kapak Kızı, 2005

Evvelotel-Saklı, 2006

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"*Ömür Diyorlar Buna*", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Yeşil Peri Gecesi, 2010

Suzan Defter, 2011

Dünya Ağrısı, 2014

Kırmızı Azap, 2014

Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci'yle birlikte), 2014

Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

Osman, 2020

Diyaloglar (Murat Gülsoy'la birlikte), 2022

AYFER TUNÇ 1964'te Adapazarı'nda doğdu. Erenköy Kız Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'ın içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koşuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Mezun olduğu Erenköy Kız Lisesi'nin kütüphanesine 3 Aralık 2021'de Ayfer Tunç'un adı verildi. Ancak Mayıs 2022'de hiçbir gerekçe gösterilmeden kaldırıldı ve yerine Erenköy Kız Lisesi mezunu olmayan bir yazarın adı konuldu. Ayfer Tunç'un *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010), *Dünya Ağrısı* (2014), *Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura* (2018) ve *Osman* (2020) adlı romanlarının yanı sıra *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek* (2001), "*Ömür Diyorlar Buna*" (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

DÜNYANIN SONUNA
GİTTİKTEN SONRA

Dünyanın sonundaki şehir

Ushuaia, Arjantin'in Tierra Del Fuego – Ateş Toprakları eyaletinin başkentidir. Dünyanın sonundaki şehirdir. Ushuaia'nın güneyinde sadece askerî üslerde insan varlığı bulunur. Antarktika'ya yakınlığı nedeniyle iklimi bir hayli serttir. 2013 sayımına göre nüfusu 60 bin olan Ushuaia'da bugün 70 bin kişinin yaşadığı tahmin edilmektedir. Son yıllarda turizmin gözde yerlerinden biri haline gelen şehirde, Dünyanın Sonu Müzesi, Dünyanın Sonu Deniz Feneri, Dünyanın Sonu Postanesi ve Dünyanın Sonu adını taşıyan pek çok otel, motel, restoran, kafe gibi çeşitli işletmeler bulunur. Antarktika yolculuklarının çıkış noktasıdır. Denizaslanlarının, boyunları ve gagaları turuncu lekeli kral penguenlerin, balina ve albatrosların görülebileceği rotalar da bu bölgededir. Ushuaia'da isteyenlerin pasaportlarına "*Fin Del Mundo* – Dünyanın Sonu" damgası vurulur. Kimi turistler buna beş peso kimileri de on beş dolar ödediklerini söylerler. İkisi de doğrudur, damganın gerçek fiyatı belirsizdir.

Dünya bir şaka olmalıdır ayrıca.

Dünyanın sonundan sonrası buzullar

Dünyanın sonunda durmuş, parlak beyazlığı gözlerini alan buzullara bakıyor ve her sonun bir başlangıç olduğunu düşünüyor.

Geride bıraktığı kırk yılın bütün acılarına rağmen şanslı olduğunu da.

Hayatını tersten yaşama ihtimali önünde duruyor şimdi.

Bu ihtimali heba etmemeye kararlı.

Bugüne kadar hayatını bir de tersten yaşama şansı bulamadıysa bu onun suçu değil. Hayat karşısına herhangi bir fırsat çıkarmadı, aksine her dönemeçte elini ayağını bağladı, sürekli sırtına yük yükledi, onu olduğu yere mıhladı.

Şimdi dünyanın sonuna gelmiş olması da ona sunulmuş bir armağan sayılmaz, hayat yine bir fırsat sunmadı, bağlarını inatla ve cesaretle çözen kendisi oldu.

Kırk yaşına girmesine birkaç ay kala, 02.02.2020 Pazar günü İstanbul Havalimanı'ndan Buenos Aires'e kalkan uçağa bindi.

Uçak 20.20'de havalansa ne güzel olurdu.

Ama o kadar da değildi, hayat o kadar da şakacı değildi.

Uçak sabah 10.40'ta kalktı, otuz beş dakikalık bir rötarla.

Buraya kadarki kısmından endişe etmiyordu, asıl korktuğu sonrasıydı, Buenos Aires'ten Ushuaia'ya gitmek, yine uçakla. Ama hiç de korktuğu gibi olmadı. Yine uçağa bindi, dört buçuk saat sonra indi. Akşam olmak üzereydi. Bir taksiye atlayıp internetten rezervasyon yaptırdığı pansiyona gitti.

Rezervasyonum var dedi İngilizce.

Pansiyonu altmış yaşlarında, kıkır kıkır gülen çok tatlı bir kadın işletiyordu. İngilizce bilmiyordu ama ne dediğini anladı, İspanyolca bir şeyler söyleyerek bir kâğıt imzalattı, odasının anahtarını verdi.

O akşam kadına nerede ne yiyebileceğini sormak için sesli çeviri uygulamasını kullandı, kadının çok hoşuna gitti, uygulama aracılığıyla epeyce konuştular, kadın kendisinin de istediğini söyleyince ona da indirdi bu uygulamadan. Böylece arkadaş oldular, hemen o akşam. Pansiyona gelen turistler seninle anlaşamıyoruz diye kaçıp gitmedikleri için kadın her kullanımında ona teşekkür ediyor.

Geleli neredeyse iki yıl oldu. Uygulamaya gerek duymuyor artık, akıcı bir İspanyolca konuşmaya başladı. Şaka bile yapıyor.

Pandemi

Aslında çok şakacıydı hayat, inanması güç denecek kadar şakacıydı.

Ama herkes için değildi.

Ushuaia'dan sonra gidecek yeni bir yer, yaşanacak yeni bir hayat bulması gerekeceğini düşünüyordu ki pandemi patladı.

Dünyada bütün sınırlar kapandı.

Dünyada bütün okullar ve işyerleri kapandı.

Dünyada bütün restoranlar, kafeler, barlar, sinemalar, tiyatrolar, konser salonları, kulüpler, eğlence yerleri, her yer, her şey kapandı.

BÜTÜN DÜNYADA.

21. YÜZYILDA.

Düşünüyor düşünüyor akli almıyor bunu, dünyadaki herkes gibi.

Bütün ağızlar burunlar kapandı.

O da kaldığı pansiyona kapandı.

Korkunç bir zaman yaşanıyordu. İnsanlar ölüyordu, hastanelik oluyorlar, makineye bağlanıyorlar, işsiz kalıyorlar, parasızlık ve açlık çekiyorlar, öfkeleniyorlar, depresyona giriyorlardı. İnsanlık büyük bir kayıp yaşıyordu, can mal ve ruh kaybı.

Ama hayat ona ilk kez iyi davranmıştı.

Pandemiyi çok iyi geçirdi, hastalanmadan ve pansiyoncu kadınlarla iyice yakınlaşarak. Bütün dünyada moda olan ekmek yapma modasına onlar da katıldılar. Kadın dev gibi kabarmış mayalı ekmekler pişirdi. O da internetten tarifine bakıp lavaş yaptı. Ekmek konusunda pek puan aldığı söylenemez ama kadına yoğurt mayalamayı öğretmesi kalbini kazanmasına yetti.

Kadın çok tuttu bu yoğurt mayalama işini, oda-kahvaltı kalan müşterilerine mayaladığı yoğurttan ikram ediyor.

Turistler, *ooo Grek yogurt* diyorlar.

No no diyor kadın, *yogur turco*.

Onu gösteriyor, Türk olduğunu, yoğurt mayalamayı ondan öğrendiğini söylüyor.

Güney Kutbu'nun yakınlarında çok sıcak bir yer

Kolay kolay bir yere gidemeyeceği ve bir süre sonra burada yaşamaya parasının yetmeyeceği anlaşılınca pansiyoncu kadın, kız kardeşinin lokantasında iş buldu ona. Lokantacı kız kardeş de ablası kadar tatlı. Onu fazlaca çalıştırmak istiyor, biraz da cimri ama şikâyetçi değil bundan. Çalışmayı seviyor. Kardeşiyle yaşarken yaptığı şeyleri yapıyor hatta daha da azını ve karşılığında para alıyor. Daha ne? Kadının boyu kısa olduğu için onun uzun boyu çok işe yarıyor. Üst raflardan tabak çanağı hep o alıyor.

Kız kardeşler bazen büyük kavgalar ediyorlar, hatta yabancılarla kapıştıkları, karakolluk oldukları bile oluyor. *Estacion de policia* diyorlar karakola, polis istasyonu. Çok tuhaf geliyor ona. İstasyon deyince sadece trenleri anlıyor çünkü, kendi şehrindeki tren istasyonunu.

Kendi ülkesindeki insanlar korkunç, buradakiler de harika değiller ama daha az kötücüller, en azından ona karşı.

Tanrısı insan denen varlığın dünyanın her yerinde ve her zaman aynı özü taşıdığını, uygarlığın bu kötücül özü bir parça dizginlemeye yaradığını söylüyor.

İnsan bu. İyi olması da kötü olması da kendi özüne

ve içinde bulunduğu şartlara bağlı. Şartlar kötüleştikçe kötülük de artıyor. İnsanoğlu dayanışmayı içselleştiremiyor bir türlü.

Kız kardeşlerin ikisi de çok şişman, çok yiyorlar çünkü, bayılıyorlar yemek yemeye. Saatlerce sofradan kalkmıyorlar, bol bol şarap içip konuşuyorlar, ona da ikram ediyorlar.

Türk yemekleri pişiriyor onlara.

Bir keresinde kuru fasulye pişirdi, sevmiş gibi yaptılar ama çok ilginç bulmadıklarını yüzlerinden anladı, onlar da benzer şekilde yapıyorlar çünkü fasulyeyi. Ama mantısını çok sevdiler, etli yaprak sarmasına ve hamsiye benzeyen tuhaf bir balıkla yaptığı uydurma hamsili pilava bayıldılar. Patlıcan biraz pahalı. Olmasa her gün hünkârbeğendi de yapabilir, beğendisini o kadar çok seviyorlar.

Babasından kalan emekli maaşı her ay hesabına yatıyor. Cep şubesinde dolara çevirip çekiyor. Hiçbir şey tutmuyor tabii ki dolara çevirince ama pansiyonun kira-sını ayın ilk günü ödemesini sağlıyor.

Pansiyoncu kadın, çok dürüst bir kadınsın sen diyor, İspanyolca, sık sık ona saygı duyduğunu söylüyor.

İspanyolcayı konuşup dinleyerek öğrendiği için yazamıyor, o kısa eğik çizgiler hangi o'nun hangi i'nin üstüne konuyor, bilemiyor, umursamıyor da. N'nin üstündeki dalgalı işareti biliyor bir tek. *Baño* diye yazılıyor, banyo diye okunuyor mesela.

İspanyolcayı anlamak delice mutlu ediyor onu, kendini tam bir insan, eksiksiz bir insan, boyu kilosu normal, eli yüzü düzgün bir kadın gibi hissediyor.

Anlayınca insan bütün dünyayı sevebiliyor diye düşünüyor.

Ushuaia, Arjantin'in Tierra Del Fuego – Ateş Toprakları eyaletinin başkentidir. Dünyanın sonundaki şehirdir. Ushuaia'nın güneyinde sadece askeri üslerde insan varlığı bulunur. Antarktika'ya yakınlığı nedeniyle iklimi bir hayli serttir. 2013 sayımına göre nüfusu 60 bin olan Ushuaia'da bugün 70 bin kişinin yaşadığı tahmin edilmektedir. Son yıllarda turizmin gözde yerlerinden biri haline gelen şehirde, Dünyanın Sonu Müzesi, Dünyanın Sonu Deniz Feneri, Dünyanın Sonu Postanesi ve Dünyanın Sonu adını taşıyan pek çok otel, motel, restoran, kafe gibi çeşitli işletmeler bulunur. Antarktika yolculuklarının çıkış noktasıdır. Ushuaia'da isteyenlerin pasaportlarına "Fin Del Mundo – Dünyanın Sonu" damgası vurulur. Kimi turistler buna beş peso kimileri de on beş dolar ödediklerini söylerler. İkisi de doğrudur, damganın gerçek fiyatı belirsizdir.

Dünya bir şaka olmalıdır ayrıca.

Ayfer Tunç, okurlarını taşranın karanlığından alıp dünyanın bir ucuna götürüyor. Şimdilik daha ötesi yok.

Kuru Kız, tüm zamanların mağdurları üzerine, yenilikçi, ezber bozan bir roman.

#taşra #kadın #özgürlük #dünyanınsonu #aile #internet

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [v](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-6009-9

9 789750 760099